

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังค์

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๕๙

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ องค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังค์โดยได้รับความชอบจากสภาองค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังค์และนายอำเภอควนขนุน จึงตราข้อบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังค์ เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังค์ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ข้อ ๓ บรรดาข้อบัญญัติ ข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศหรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในข้อบัญญัตินี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ข้อบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่

(๑) การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ของทางราชการ

(๒) การเลี้ยงสัตว์ของผู้ที่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ว่าด้วยการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

ข้อ ๕ ในข้อบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายองค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังค์

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“สัตว์” หมายความว่า สัตว์ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นสัตว์เลี้ยงหรือสัตว์ป่าหรือสัตว์ชนิดอื่น ๆ

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์ไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่บำรุงตลอดถึงการให้อาหารเป็นอาจิม

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์หรือปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงโดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า ผู้เป็นเจ้าของสัตว์หรือรวมถึงผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่ใช้ในการควบคุมสัตว์ที่เลี้ยง

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระหรือปัสสาวะ และหมายความรวมถึงสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นสิ่งโสโครกหรือมีกลิ่นเหม็น

“มูลฝอย” หมายความว่า เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า เศษวัตถุ ถุงพลาสติก ภาชนะที่ใส่อาหาร มูลสัตว์หรือ ซากสัตว์ รวมถึงสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาดที่เลี้ยงสัตว์ หรือที่อื่นจากชุมชน

ข้อ ๖ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ให้พื้นที่ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังก็เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ดังนี้

(๑) ช้าง	(๑๐) ไก่
(๒) ม้า	(๑๑) สุนัข
(๓) โค	(๑๒) แมว
(๔) กระบือ	(๑๓) นก
(๕) สุกร	(๑๔) กบ
(๖) แพะ	(๑๕) จิ้งหรีด
(๗) แกะ	(๑๖) ตั้วง
(๘) ห่าน	(๑๗) ผึ้ง
(๙) เป็ด	(๑๘) สัตว์อื่น ๆ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด

ข้อ ๗ ห้ามมิให้มีการเลี้ยงสัตว์ชนิดหรือประเภทเหล่านี้ในเขตพื้นที่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังกัโดยเด็ดขาด

- (๑) งูทุกชนิด
- (๒) ปลาปิรันยา
- (๓) สัตว์ดุร้ายต่าง ๆ
- (๔) สัตว์มีพิษร้ายอื่น ๆ
- (๕) สัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายอื่น ๆ

ข้อ ๘ ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์โดยเด็ดขาด

- (๑) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นเขตพาณิชยกรรม และเขตประชากรหนาแน่น
- (๒) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นเขตอนุรักษ์ เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย
- (๓) สถานที่ท่องเที่ยว

ข้อ ๙ การเลี้ยงนอกเขตพื้นที่ที่ระบุไว้ในข้อ ๘ นั้น สามารถกระทำได้แต่ห้ามมิให้ปล่อยสัตว์นั้น ออกนอกที่เลี้ยงสัตว์และต้องปฏิบัติโดยเคร่งครัด ดังนี้

- (๑) จำนวนสัตว์ต้องไม่มากเกินไป ทั้งนี้ ตามองค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังกักำหนด
- (๒) การเลี้ยงสัตว์ต้องไม่ก่อมลภาวะและก่อเหตุรำคาญ
- (๓) ต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์และแพร่เชื้อโรคที่ติดต่อกับคนสู่สัตว์

การเลี้ยงสัตว์ดังกล่าวจะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขตามข้อบัญญัตินี้และตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังกัโดยเคร่งครัด

ข้อ ๑๐ การเลี้ยงสัตว์ต้องปฏิบัติตามการภายใต้มาตรการต่อไปนี้

- (๑) สถานที่ตั้ง
 - (๑.๑) ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อเหตุรำคาญให้กับผู้ที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียง
 - (๑.๒) ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์ซึ่งกันเป็นสัดส่วน และให้อยู่ห่างเขตทางน้ำสาธารณะ

อย่างน้อย ๓๐ เมตร ที่ดินสาธารณะหรือที่ดินต่างเจ้าของและมีที่ว่างอันปราศจากหลังคา หรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสัตว์นั้นไม่น้อยกว่า ๕ เมตร ทุก ๆ ด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้เลี้ยงสัตว์ประเภทเดียวกัน

(๒) อาคารและส่วนประกอบ

(๒.๑) ต้องเป็นอาคารเอกเทศและมั่นคงแข็งแรงมีลักษณะเหมาะแก่การเลี้ยงสัตว์ประเภทนั้น ๆ ไม่มีการพักอาศัยหรือประกอบกิจการอื่นใด

(๒.๒) พื้นต้องเป็นพื้นแน่น ไม่แฉะแฉะ ทำความสะอาดง่าย เว้นแต่การเลี้ยงสุกร พื้นจะต้องเป็นคอนกรีตและมีความลาดเอียงเพื่อให้น้ำและสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้โดยสะดวก

(๒.๓) หลังคาต้องสูงจากพื้นพอสมควรและมีช่องทางให้แสงสว่างหรือแสงแดดส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง

(๒.๔) ต้องมีการกั้นคอกอย่างเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ไม่ให้สัตว์อยู่กันอย่างแออัด

(๒.๕) การระบายอากาศต้องถ่ายเทได้อย่างเพียงพอ

(๓) การสุขาภิบาลทั่วไป

(๓.๑) การระบายน้ำ

๑) ต้องจัดให้มีรางระบายน้ำโดยรอบตัวอาคารให้มีความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำไหลได้สะดวก

๒) น้ำทิ้งต้องมีการบำบัดก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำ แหล่งน้ำสาธารณะหรือในที่เอกชน

(๓.๒) การกำจัดมูลสัตว์

๑) ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์เป็นประจำทุกวัน

๒) ต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

(๓.๓) การป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ

๑) ถ้ามีการสูมไฟไล่แมลงให้สัตว์ต้องมีให้เกิดเหตุรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

๒) ต้องป้องกันเสียงรบกวนของสัตว์มิให้เกิดเหตุรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

๓) การเลี้ยงสัตว์ที่มีขนต้องมีการป้องกันไม่ให้ขนฟุ้งกระจายออกไปนอกสถานที่

๔) ต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์ออกไปทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินหรือสร้างความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่ใกล้เคียง

(๓.๔) การรักษาความสะอาดต้องรักษาความสะอาดที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

(๓.๕) การกำจัดซากสัตว์ให้ใช้วิธีการเผา หรือฝังเพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและแมลงนำโรค ดังนี้

๑) การกำจัดซากสัตว์โดยการฝังต้องมีเนื้อที่เพียงพอและอยู่ในบริเวณน้ำท่วมไม่ถึงโดยฝังซากลึกจากผิวดินไม่น้อยกว่า ๕๐ เซนติเมตร ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่เหมาะสมทำการราดหรือโรยบนส่วนต่าง ๆ ของซากสัตว์จนทั่วและกลบหลุมดิน

๒) การกำจัดซากสัตว์โดยการเผาต้องมีสถานที่เผาหรือเตาเผาอยู่ในบริเวณที่เหมาะสมในการใช้เผาซากจนหมด การเผาต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษหรือเหตุรำคาญ

๓) สถานที่กำจัดซากสัตว์ต้องห่างจากบริเวณอาคาร หรือโรงเรียนเลี้ยงสัตว์ อาคารสำนักงาน อาคารพักอาศัย

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนข้อ ๘ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นอย่างน้อย ๓๐ วัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืนให้สัตว์นั้นตกเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังค์แต่ถ้าการกักสัตว์ไว้จากก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้น หรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควรเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้วให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มิได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่งและเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังค์ตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

ในกรณีปรากฏว่าสัตว์ที่กล่าวในวรรคหนึ่งนั้นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่ เห็นสมควรได้

กรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อที่เกี่ยวกับสัตว์ในเขตพื้นที่ต้องจัดให้มีวิธีการควบคุมป้องกัน มิให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อโรคในสถานที่เลี้ยงสัตว์ ทั้งในตัวสัตว์ อาหาร น้ำใช้ คนเลี้ยง และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

ข้อ ๑๒ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในเขตอำนาจ ขององค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังก์ ในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

ข้อ ๑๓ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้ข้อหนึ่งข้อใดมีความผิดตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพันบาท

ข้อ ๑๔ ผู้ประกอบการที่ได้ประกอบกิจการเลี้ยงสัตว์ตามข้อ ๖ มาก่อนข้อบัญญัติฉบับนี้ ใช้บังคับใช้ให้ผู้ประกอบการปรับปรุงกิจการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ให้แล้วเสร็จภายในเวลาไม่เกิน ๑๘๐ วัน

ข้อ ๑๕ ให้นายกองการบริหารส่วนตำบลพนมวังก์มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกคำสั่ง ระเบียบ ตามที่เห็นสมควร เพื่อปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙

สมชาติ รักชุม

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลพนมวังก์